

[Arbejdsministeren.]

at den skal sikre den ramte, at hans hidtidige levestandard ikke forringes væsentligt på grund af indtruffen social begivenhed: sygdom, arbejdsløshed o. lign. Men det er lige så anerkendt, at denne målsætning ikke kan fastholdes i sine konsekvenser over for meget høje lønniveauer, hvilket i praksis giver sig udslag i, at højere indtægter selvfølgelig får en mindre dækningsprocent end en lavere indtægt. Må jeg i denne forbindelse ganske kort henvisse til det i går i denne sal vedtagne forslag om fremrykning af reguleringstidspunktet for dagpengesatsernes maksimum.

Den individuelle maksimumsgrænse er fastsat ud fra den betragtning, at den normalt vil give nogenlunde fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Baggrunden herfor er den regel, at der er visse særlige udgifter forbundet ved at gå på arbejde i forhold til ledighed: transportudgifter, ekstraforplejning, arbejdstøj, dyrere indkøb m. v. Maksimumsgrænsen skal endvidere medvirke til, at initiativet til at skaffe sig arbejde bevares, idet det er en betingelse for at oppebære dagpenge, at man i øvrigt stiller sin arbejdskraft til rådighed for markedet, hvis det har brug for den.

Regeringen mener derfor ikke, at man kan have regler om, at en arbejdsløs skal have lige så meget udbetalt i dagpenge, som han ellers tjener ved sit arbejde . . .

(Afbrydelse fra tilhørerpladserne).

Formanden:

Afbrydelser er ikke tilladt.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

. . . Jeg skal i øvrigt oplyse, at merudgiften for staten ved gennemførelse af den foreslåede ændring vil være omkring 400 mill. kr. ved en ledighed på 3 pct. og 550 mill. kr. ved en ledighed på 4 pct.

Jeg må sammenfattende sige, at jeg ikke har megen sympati for de fremsatte forslag, hverken for forslaget vedrørende overføring af arbejdsanvisning og kontrol til arbejdsløsheds-kasserne eller for SF-forslaget om ændring i betingelserne for at få arbejdsløshedsunderstøttelse.

Særlig med hensyn til tilbageføring af anvisning og kontrol til kasserne skal jeg

bemærke, at folketinget nok vidste, hvad det gjorde, da det foretog den ændring, som blev vedtaget i 1968. Der blev dengang ikke lagt skjul på, at det ville betyde en merudgift for det offentlige, men lovgivningsmagten vedtog altså alligevel ændringen. Det gjorde man ud fra væsentlige samfundsmæssige hensyn, ikke mindst hensynet til at gennemføre den højest mulige beskæftigelse, og derfor lod man det offentlige påtage sig de udgifter, der var forbundet med at gøre arbejdsformidlingen til et samlet landsdækkende system.

Jeg finder ingen anledning til at foretage en ændring af den arbejdsformidlingsstruktur, som snart har været under udfoldelse i 5 år. Men jeg er på den anden side klar over, at vi ikke inden for dette relativt korte spænd af tid har gjort arbejdsformidlingssystemet tilstrækkelig godt i alle henseender, og det er da muligt og i øvrigt temmelig sikkert, at samarbejdet imellem AF-kontorerne og arbejdsløsheds-kasserne, der jo alt i alt har været godt, kan gøres endnu bedre. Jeg er ganske åben for tanken om sådanne muligheder for forbedringer inden for rammerne af de eksisterende arbejdsformidlingskontorer og for, at det bliver nøje undersøgt.

Jeg kan i øvrigt i denne forbindelse oplyse, at jeg netop fra LO har modtaget en henvendelse med en opfordring til at forbedre dette samarbejde imellem AF-kontorerne og arbejdsmarkedets organisationer.

Må jeg så til sidst foreslå, at forslagene henvises til arbejdsmarkedsudvalget, og det er i øvrigt mit håb, at der kan komme noget positivt ud af dette udvalgs overvejelser, særlig med hensyn til de bedre samarbejds-muligheder, som vi til enhver tid har brug for, også i denne sal.

Erling Dinesen (S):

Må jeg allerførst sige, at den nugældende ordning om arbejdsløshedsforsikring og arbejdsformidling som bekendt er kommet til verden på grundlag af et omfattende udvalgsarbejde, som fagbevægelsen og arbejdsløsheds-kasserne selv ønskede iværksat. Der var i dette udvalg enighed om den lovgivning, der blev gennemført, og som senere er forbedret. Den betød væsentlige forbedringer hvad angår kontingentet til arbejdsløsheds-kasserne og understøttelsens højde.